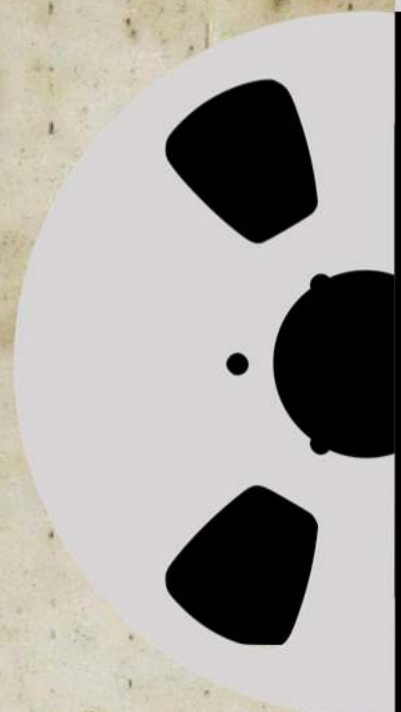

GRENCŐ | DUKAY | HOLLÓ | KALAFSZKY

MY REEL CLUB

"WHEN DAWN ..."

István Grencsó

woodwinds

Barnabás Dukay

Klavins Una Corda M189

Aurél Holló

percussion

Adriána Kalafszky

soprano

Warning of the sirens

Etymologically speaking, the word "improvisation" is rooted in the Latin term "provisio", which has several different meanings, ranging from "foresight" to "caution". Improvisation is no less than facing something unforeseeable without fear. Ulysses bound to the mast waiting to hear the sirens' song.

However, one can improvise in many different ways, also with caution and a concept. While I was listening to this marvellous album recorded by four exceptionally creative musicians in a sound studio with the explicit purpose of improvisation, the main question that arose in my mind was if it was a crucial factor that the music we listen to was born of the moment or was composed previously. This is no mere theoretical question. Many of the seventeen movements (tracks? compositions?) blur the boundaries between composed music and improvisation. Let's see the opening track: "Daybreak". Silence is broken by a tremolo played by the gong with an increasing force from *pianissimo* to *fortissimo* making a rip in the texture of time. The piano enters and descends step by step from a high F note at an even pace according to a strict system: minor third, minor second, minor third, minor second. From F to D, then to C-sharp, then to B-flat, then A, then F-sharp, then to F again, moving lower and lower. When the piano reaches the note A, the saxophone enters on the same note playing a brief motif (consisting of minor thirds: A-C, G-B-flat) moving on from here, when the gong strikes again to mark the time whose texture it ripped at the very beginning.

The concise nature of the improvisations is of no surprise if we know the performers. Barnabás Dukay is one of the composers of recent decades with a most uncompromising musical ethos. As music historian András Wilhelm put it: "Only very few composers can be claimed not to have written down a single conventional or commercial note, but for Barnabás Dukay, it is an ethical benchmark". Only category-junkies can classify the saxophonist István Grensó a jazz musician, as it's impossible to confine his repertoire in style boundaries: from free jazz to traditional music there is hardly any musical field he hasn't made his mark on. Aurél Holló, member of the Amadinda Percussion Group is similarly open to the widest range of musical impulses, and he is characterised by the same sensitive musicality in composition as in music making. The wonderful singer, Adriána Kalafszky is no odd one out in this company: partly because she was under the tutelage of Barnabás Dukay himself, partly because she feels most at home in Baroque music, which is closely tied to improvisation. In addition, Barnabás Dukay and István Grensó have been in close professional contact for several years, and it is certainly not first time they have collaborated with Aurél Holló: their jointly recorded free improvisation album *Two Visions Heard* was released in 2018 by Hunnia Records (HRC1726-3). Adriána Kalafszky joined the Dukay-Grensó duet at a concert in 2019 before reuniting in a recording studio in 2020 to make an album recording the four musicians improvising completely freely without any formerly discussed concept.

Should I characterise the essence of this music with just one word, I'd say freedom. It is, however, by no means unlimited individual freedom but a kind of freedom that appears in friendship and love relationships: where individual intentions overlap to such extent and are so intertwined that the notions of being free or being tied becomes pointless and empty. After all, Ulysses made a free choice when he got himself tied to the mast.

Thanks to this collective and special freedom, all four performers proceed with extraordinary economy. They listen to one another more than they play. There are a good many tracks on the album that feature only two or three of the musicians, but even in these the presence of all the other musicians listening can be clearly sensed. Even their silent listening is music.

They recorded about four hours of free improvisation, nearly an hour was selected from it for the album. The final material can be perceived as some kind of meditative journey. It is as if we were taking – with the words of the quoted Dante-text – “the journey of our life” in different emotional states. The creation music of the opening movement (#1 “Daybreak”) is followed by the objective and scary first version of “Warning” (#2) then the whirling etude-like saxophone-voice duet (#3 “Out of Space”), followed by the profound Dante-paraphrase (#4 “Midway through the journey of our life”) and the sensitive piano-saxophone-percussion trio (#5 “Hardly at all”). Then comes the rhetoric mourning next (#6 “Faded inscription under the ivy”): the opening motif of the vocal part (E-flat-D-G-F-sharp) could easily fit into a Baroque funeral cantata. And finally, the floating world of track #7 (“Mossy”). For me, personally, the climaxes of the album are the two central pieces, the second versions of “A faded inscription” (#8) and of “Warning” (#9).

The texts of the pieces were chosen by chance if the term "chance" means anything in the context of this album. Some of the texts get repeated. It's hard to imagine a more colourful arsenal: the opening lines of Dante's *Divine Comedy* are featured just like the closing verse of the epitaph of the English Renaissance composer, Thomas Tallis (1505-1585) or a passage from the 17th century Puritan preacher, John Bunyan's (1628-1688) allegorical novel or seemingly meaningless texts, such as the "cookie terms" from the internet or an excerpt from the instruction manual of a microwave oven.

How can a burnished 16th century epitaph and a flimsy microwave oven manual be juxtaposed? The album gives us the lesson that there is no empty text. Emptiness doesn't lie in the text but in the interpretation of the receiver. Whoever wants to learn from a falling leaf, certainly can. The second version of Tallis's epitaph (#8) in the album takes us closest to the illusion of a previously written composition: the two piano parts first moving in mirror, the poignantly beautiful chords and the Baroque-like word painting (e.g. the smooth chord reflecting the word "mild" at 1:25) give you the impression that Barnabás Dukay and Adriána Kalafszky were playing from a score, and it might even be the case. They play from the score of the universe. And owing to the music, the instruction manual of the microwave oven becomes a similarly profound text in the following movement (#9). As Adriána Kalafszky sings of the microwaves of emotions: "Warning - Failure to follow these safety instructions could result in exposure to excessive microwave energy, other injury or damage, electric shock, burns, fire." As if we were reading Circe's warning to Ulysses before he leaves the goddess's island.

"First you will reach the Sirens, who bewitch
all passersby. If anyone goes near them
in ignorance, and listens to their voices,
that man will never travel to his home,
and never make his wife and children happy
to have him back with them again."
(translated by Emily Wilson)

As the term "siren" profaned to the extreme has lost its mythical meaning and has turned into the mere synonym of a warning signal, this album does the very opposite to seemingly insignificant texts: they expand them into universal significance. After all, the entire album is a mythical warning: we have four musicians who observe the depth of existence with an emotional-musical plummet and thereby create music where pain and beauty, joy and suffering become one. It is perhaps expressed best by the last track (#17 "The opening gate") returns to the beginnings of the album. The saxophone and the piano are gradually replaced by the pounding of the bass drum, which is counterpointed only by the clacking of the so-called "water gourd" – a peculiar percussion instrument of half gourds floated open side down in a pan of water. The gradually softer beats close up the texture of time, which was ripped open by the gong fifty-something minutes ago. Finally, without any kind of harmonic context, like a memory, two notes are stuck on the piano, and the throughout enchanting Una Corda acquires an utterly unique colour in this moment: we hear two F notes in pianissimo, which were the initial tones of the album. The circle is complete.

It is as if a passage of Péter Nádas's drama *Sirens' Song* was turned into music here:

"Quite lucky that the pain of existence can be so infinitely beautiful, genuinely divine music on the strings of the gods. Which never stops, never fades, on the contrary, it becomes stronger – ever so slowly – hardly perceivably to the human ear. The world slowly fills up with it."

Gergely Fazekas

musicologist

(Translated by Anna Huppert)

How far do we have to go to find music? Nothing that is industrial or passionate, not a supplement, production, or commissioned work, nothing that simply matches stylistic conventions, nothing resulting from a lack of will ...but simply to leave behind our compulsion to meet expectations; to enter the inexhaustible realm of sounds. To plunge into indescribable tonal colours, forgetting matters of methodology, system, and schooling - flashy fashions, the zeitgeist ... As if we were floating on the silky surface of a lake, arms wide open, letting ourselves to be carried to unknown, unexplored spaces, into the unexpected, at times surprising realm of possibilities opened up by unrehearsed forms. Into the mysteries of irretrievable moments and musical situations.

I am grateful to God for letting me share this exciting and spontaneous creative process with such unique musicians as Barnabás Dukay, Aurél Holló, and (last but not least) Adriána Kalafszky. I am thankful that they accepted my invitation to this project. Their personalities and musical preparation have been essential for the conception and creation of this musical fabric.

Dear lover of music, dear listener! We invite you to witness and delve into this selection of recordings from a nearly three-hour creative session.

István Grencsó

Sunday, 28 June 2020

Mátyásföld, Hungary

(Translated by Benedek Kruchió)

BEYOND THE GLASS MOUNTAIN

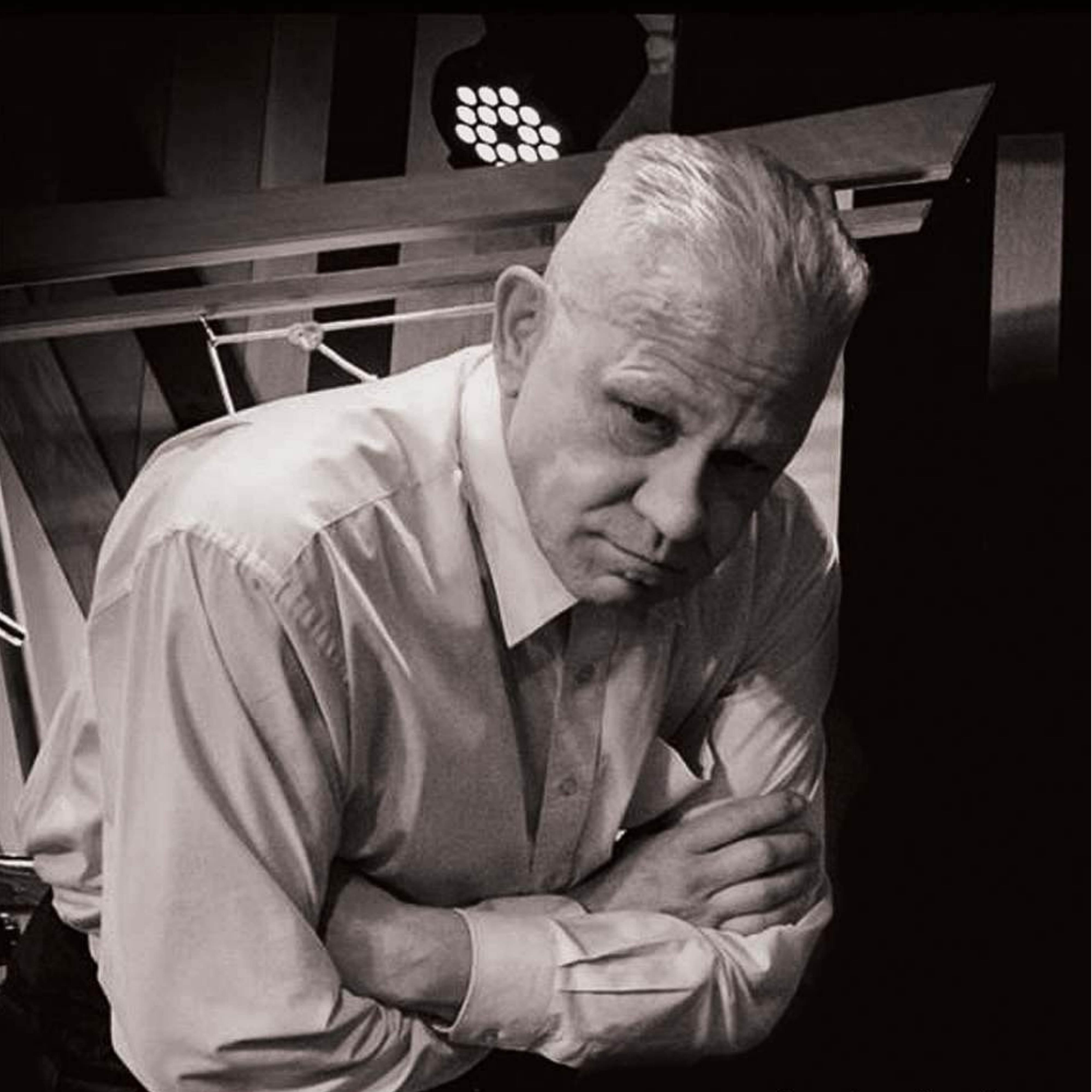
beyond the glass mountain
on the shore of Óperencia
he had hoped to find
a soothing repose
after his troubled days

he buried his face
in the buttery
lukewarm sand
he delighted
in the songs of heroes
faded by the ages

waves of Óperencia
they melting onto each other in love
like silk ribbons
birds were sailing
drops of ink
on the golden sky
and there Truth was standing
within arm's reach
a bit to his right
naked

István Grencsó

(Translated by Benedek Kruchió)

432 hertz,
this was the measure for Verdi.
He asked instruments to be tuned to said frequency.
This has been met with approval as well as rejection.
What counts is perception and experience.

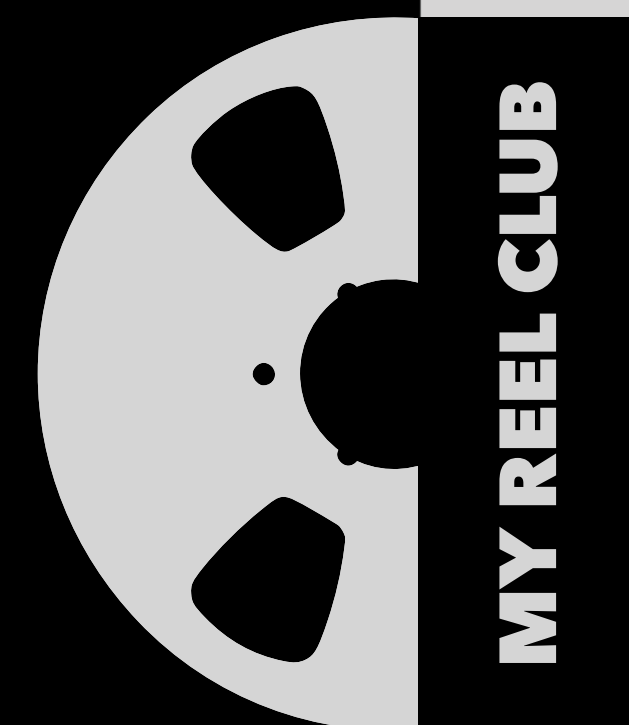
Barnabás Dukay

nocturnal silver shining sound. while ears see and eyes hear, ancient times are dawning.

Barnabás Dukay

01. Daybreake (Hasadás)	05:07
02. Warning! (Figyelmeztetés!) ¹	02:03
03. Out of space (Térkívület)	01:29
04. "When I had journeyed half of our life's way" („Az emberélet útjának felén...") ²	03:34
05. Hardly at all (Alig – alig)	04:21
06. A faded inscription under the ivy (Kopott felirat a repkény alatt) ³	03:28
07. Mossy (Mohás) ⁴	02:54
08. A faded inscription under the ivy – variation (Kopott felirat a repkény alatt - variáció)	04:15
09. Warning! – variation (Figyelmeztetés ! – variáció)	03:20
10. Brother Bunyan (Bunyan testvér) ⁵	03:39
11. When the shadows surround you (Mikor az árnyak körbefognak)	01:47
12. "When I had journeyed half of our life's way" – variation („Az emberélet útjának felén..." – variáció)	03:25
13. Seven springs (Hét forrás)	03:56
14. Touch (Érintés)	01:31
15. Anomaly (Anomália)	00:44
16. Silhouette (Sziluett)	03:27
17. The Opening gate (A nyíló kapu)	04:03

¹ Excerpt from a microwave oven user manual.

"Warning: Failure to follow these safety instructions could result in exposure to excessive microwave energy, other injury or damage, electric shock, burns, fire."

² Dante Alighieri (1265-1321): Divina comedia.

„Nel mezzo del cammin di nostra vita
mi ritrovai per una selva oscura,
ché la diritta via era smarrita."

³ Thomas Tallis (1505-1585): Epitaph of the English composer.

"As he did live, so also did he die,
in mild and quite sort (oh happy man!);
To God full oft of mercy did he cry,
wherefore he lives, let death do what it can."

⁴ Excerpt from a cookie policy.

"Cookies are small text files placed on your computer, phone, or other device when you visit websites and are used to record information about your activity, including the pages you view, the content you listen to, ads you click on, your settings, and other actions you take on the Platform. So we can recommend content and deliver ads that are more relevant and interesting to you based on criteria like your profile and activity on our Platform. We also work with third party business partners, such as Google and Facebook to track user activity and market the Platform by showing you personalized ads for our products and services on the Platform and third party websites and applications. We also use cookies to prevent subscribers from seeing ads for any products they have already purchased."

⁵ John Bunyan (1628-1688): The Pilgrim's Progress. Excerpt.

"I beheld then that they all went on till they came to the foot of the hill Difficulty... But the narrow way lay right up the hill, and the name of the going up the side of the hill is called Difficulty... They went then till they came to the Delectable Mountains, which mountains belong to the Lord of that hill of which we have spoken before."

Composers:

Grencsó, Dukay, Holló, Kalafszky (2, 4, 5, 6, 7, 9, 15, 16), Grencsó, Dukay, Holló (1,5, 17)
Grencsó, Dukay (13), Grencsó, Holló (14), Grencsó, Kalafszky (3), Dukay, Kalafszky (8)
Dukay, Holló (11), Dukay, Holló, Kalafszky (10,12)

Special thanks:

to Zsolt Németh for selecting the inspiring texts.

A szirének figyelmeztetése

Az „improvizáció” szó gyökere a latin „provisio”, amelynek különböző jelentései között az „előrelátás” éppúgy megtalálható, mint az „óvatosság”. Improvizálni tehát nem más, mint félelem nélkül szembenézni azzal, ami nem előrelátható. Az árbóchoz kötözött Odüsszeusz, amint várja, hogy meghallja a szirének énekét.

Rögtönözni persze sokféleképpen lehet, óvatosan éppúgy, mint előre eltervezetten, és a legfőbb kérdés, amely felmerült bennem, miközben az első egyikeként hallgattam ezt a csodálatos lemezt, hogy amikor négy kivételesen invenciózus muzsikus egy hangstúdióban, kifejezetten azzal a céllal improvizál, hogy azt lemezen rögzítsék, vajon van-e jelentősége annak, hogy amit a befogadó hall, az a pillanat szülöttje, nem pedig előre megírt zene. A kérdés nemcsak teoretikusan merül fel. Az albumon hallható tizenhét tétel (szám? kompozíció?) jelentős része ugyanis elmossa a határokat a komponált zene és az improvizáció között. Itt van mindjárt a „Hasadás” című nyitó szám. Gongtremoló töri meg a csendet, pianissimótól fortissimóig erősödik, felhasítja az idő szövetét. Belép a zongora, magas F-ről lépeget lefelé, egyenletes tempóban, szigorú rendszer szerint: kisterc, kisszekund, kisterc, kisszekund. F-ről D-re, aztán Ciszre, aztán B-re, aztán A-ra, aztán Fisz-re, majd újra F-re és tovább, lefelé. Ahol a zongora eléri az A-hangot, a szaxofon belép, természetesen A-hangon, rövid motívumot játszik (kistercekből áll ez is: A-C, G-B), és innen halad tovább, miközben a gong újra megszólal, jelzi az időt, amelynek szövetét a kezdet kezdetén felhasította.

Hogy a lemezen hallható improvizációk ennyire koncentráltak, az kevésbé meglepő az előadók ismeretében. Dukay Barnabás az utóbbi évtizedek legkérlelhetetlenebb művészi ethoszú zeneszerzőinek egyike, ahogy a zenetörténész Wilhelm András fogalmazott: „Kevés alkotóról mondható el, hogy egész munkássága során egyetlen konvencionális vagy kommersz hangot nem írt le – Dukay Barnabás esetében ez az etikai minimum.” A szaxofonos Grencsó Istvánt csak kategóriefetisisták nevezhetik jazz-zenésznek, hiszen életművét lehetetlen stilisztikai korlátok közé szorítani: a free-jazztól a tradicionális zenéig nem nagyon van olyan zenei világ, amelyben ne tudna újat mondani. Holló Aurél, az Amadinda ütőegyüttes tagja, hasonlóan nyitott a legkülönbözőbb zenei impulzusok felé, és zeneszerzőként is ugyanaz az érzékeny muzikalitás jellemzi, mint előadóként. És a nagyszerű énekesnő, Kalafszky Adriána sem számít kakukktojásnak ebben a társaságban, egyrészt azért, mert Dukay Barnabás a tanára volt, másrészt azért, mert az improvizációval oly szoros kapcsolatban álló barokk zenében érzi magát a legotthonosabban.

Dukay Barnabás és Grencsó István ráadásul évek óta szoros zenei kapcsolatban állnak, és Holló Auréllal sem most játszanak együtt először: közös improvizatív lemezük 2018-ban jelent meg *Két hallomás* címen a Hunnia Recordsnál (HRC1726-3). Kalafszky Adriána pedig egy 2019-es koncerten csatlakozott a Dukay-Grencsó pároshoz, mielőtt a lemezstúdióban újra összejöttek volna 2020-ban, hogy rögzítsék ezt az albumot, amelyen a négy művész mindenféle előzetesen egyeztetett elképzeléstől függetlenül improvizál.

Ha egyetlen szóval kell jellemeznem ennek a zenének a lényegét, az a szabadság. De nem valamiféle korlátlan, egyéni szabadságról van szó, hanem arról a fajta szabadságról, amely a baráti vagy szerelmi kapcsolatokat jellemzi. Ahol az egyéni akaratok olyan mértékben fedésben vannak egymással, annyira szétszálazhatatlanok egymástól, hogy a szabadság és a kötöttség fogalma értelmét veszti. Végző soron Odüsszeusz is szabadon döntött arról, hogy odakötteti magát az árbóchoz.

Ennek a különleges minőségű, kollektív szabadságnak köszönhető, hogy mind a négy résztvevő rendkívül ökonomikusan bánik a saját szerepével. Többet hallgatják egymást, mint amennyit játszanak. Jó pár olyan szám szerepel a lemezen, ahol csak ketten vagy hárman zenélnek, de még ezekben az esetekben is érződik az éppen hallgató muzsikusként jelenléte. A hallgatásuk is zene.

Nagyjából három órányi szabad improvizációt rögzítettek, s ezekből válogatták ki a lemez közel egyórányi végleges anyagát, amely afféle meditatív utazásként is felfogható. Mintha különböző lélekállapotokat érintve járnánk be – a megidézett Dante-szöveg szavaival – „az emberélet útját”. A nyitótétel (1. „Hasadás”) keletkezészenéjét az objektív-félelmetes első „Figyelmeztetés” (2.) követi, majd az örvénylő, etűdszerű szaxofon-ének duón (3. „Térkízület”) át jutunk el az elmélyült Dante-parafrázisig (4. „Az emberélet útjának felén”) és egy érzékeny zongora-szaxofon-ütőhangszer trióig (5. „Alig-alig”), majd tovább a „Kopott felirat a repkény alatt” (6.) retorikus gyászzenéjéig (az énekszólam nyitó motívuma – Esz-D-G-Fisz – egy barokk gyászkantátába is beillene), végül a „Mohás” (7.) címet viselő tétel lebegő világáig. Számomra a lemez középpontjában álló két darab jelenti a csúcspontot, a „Kopott felirat” (8.) és a „Figyelmeztetés” (9.) második variációja.

Ami a szövegeket illeti, azokat véletlenszerűen választották ki, már ha ennek a lemeznek a közegében beszélhetünk egyáltalán véletlenről, és némelyik többször is elhangzik. Nehéz elképzelni ennél színesebb válogatást: Dante *Isteni színjátékának* kezdő sorai éppúgy hallhatóak a lemezen, mint a reneszánsz angol zeneszerző, Thomas Tallis (1505–1585) sírversének záró strófája, a 17. századi angol puritán prédikátor, John Bunyan (1628–1688) allegorikus regényének egy passzusa, vagy éppen olyan semmitmondónak tűnő szövegek, mint egy internetes „süti”-szabályzat, illetve egy mikrohullámú sütő használati utasításának részlete.

Hogy miként fér meg egymás mellett egy veretes, 16. század végi gyászvers és egy semmitmondó mikrosütő-instrukció? A lemez arra tanít, hogy nem létezik semmitmondó szöveg. A semmitmondás nem a szövegben rejlik, hanem a befogadói értelmezésben. Aki akar, egy hulló falevélből is képes tanulni. Tallis sírversének második feldolgozásában (8.) jutunk talán a legközelebb a megírt kompozíció illúziójáig: a tükörmozgásban induló két zongoraszólam, a megrendítően szép hangzatok, és barokkos szövegfestés (a „mild” szóra kisimuló hangzásvilág – 1:25-nél) olyan hatást keltenek, mintha kottából zenélne Dukay Barnabás és Kalafszky Adriána. Talán így is van. Az univerzum kottájából játszanak. És a zenének köszönhetően éppily elmélyült szöveggé válik a mikrosütő használati utasítása a rákövetkező tételben (9.): „Figyelmeztetés – énekli Kalafszky Adriána az érzelmek mikrohullámairól –, a biztonsági útmutatóban leírtak figyelmen kívül hagyása a mikrohullámú energia túláradását eredményezheti, sérülést, kárt, elektromos kisülést, égést, tüzet okozhat.” Mintha Kirké figyelmeztetését olvasnánk, amelyet Odüsszeusznak szán, mielőtt az Ithaka felé tartó hős elhagyná az istennő szigetét.

„Szírénekhez fogsz legelőször elérni: az összes
embert mind elbűvölik ők, ki elér közelükbe.
És aki esztelenül közeleg s meghallja a szírén-
zengzeteket, felesége s az apró gyermekek otthon
azt többé sosem üdvözlik, neki már nem örülnek,
mert csengőszavu dallal a szép Szírén megigézi.”
(Devecseri Gábor fordítása)

Ahogy az évezredek során a „szirén” szó a végletekig profanizálódva elvesztette mitikus jelentését, és a figyelmeztető jelzés puszta szinonimájává vált, ez a lemez éppen a fordítottját teszi e látszólag jelentétkelen szövegekkel: univerzális jelentőségűvé tágítja őket. Végző soron az egész lemez valamiféle mitikus figyelmeztetés: itt van négy zenész, akik érzelmi-zenei mérőónnal vizsgálják a létezés mélységét, s olyan zenét hoznak létre, ahol a fájdalom és a szépség, a boldogság és a gyötrelem eggyé válik.

Talán erről is szól, hogy az utolsó szám (17. „A nyíló kapu) visszatalál a lemez kezdetéhez. A szaxofon és a zongora fokozatosan átadja a helyét a nagydob löktetésének, amit csak az úgynevezett „water gourd” – egy különös ütőhangszer: a vízre helyezett tökhéj – kattogása ellenpontos. A fokozatosan halkuló ütések visszazárják az idő szövetét, amelyet a gong szakított fel ötvenegynéhány perccel korábban, végül mindenféle harmóniai kontextus nélkül, mint valami emlék, megszólal két hang a zongorán, és itt a mindvégig varázslatos Una Corda egészen egyedi színre tesz szert: két pianissimo F-hangot hallunk, a lemez kezdő hangját. A kör bezárult.

Mintha Nádas Péter *Szirénének* című drámájának egy részlete válna itt zenévé:

„Még szerencse, hogy ilyen végtelenül szép tud lenni a létezés
fájdalma, az istenek vonósain valóságos zeneköltemény.

Mely nem szűnik, soha el nem ül, ellenkezőleg, lassúbbnál is
lassúdabban, emberi hallással alig követhetőn erősödik.

Lassan telik el a világ vele.”

Fazekas Gergely
zenetörténész

Meddig kell elmenni, hogy az ember zenét találjon? Nem ipart, nem passziót, pótlékot, nem produkciót, megrendelést, vagy stílus igényt, sem nem akaratot...csak hátrahagyván a megfelelni akarás kényszerét, belépni a hangok kimeríthetetlen birodalmába. Megmerítkezni hangzatok elmondhatatlan színeiben, felejtven metodikát, rendszert, iskolát. Üstökös divatot, korszellemet...

Hagyni - akár ha selymes tó vizén lebegne, kitárt karokkal az ember - hogy vigye ismeretlen, bejáratlan terekre, ki nem gyakorolt formák váratlan, olykor meglepő lehetőségeibe. Vissza nem hozható pillanatok, zenei szituációk rejtelseibe.

Köszönöm, és hálás vagyok Istennek, hogy olyan kiváló muzsikussal vehettem részt ebben az izgalmas, spontán alkotási folyamatban, mint Dukay Barnabás, Holló Aurél és nem utolsósorban Kalafszky Adriána. Személyiségükkel, zenei felkészültségükkel teljes mértékben hozzájárultak e zenei szöttes megszületéséhez, elkészítéséhez.

Tisztelt zeneszerető, zenehallgató!
Legyen fültanúja, legyen részese egy közel három órás alkotói együttlét hangfelvételeiből történt válogatásnak!

Grencsó István

2020. június 28. vasárnap.

Mátyásföld, Magyarország

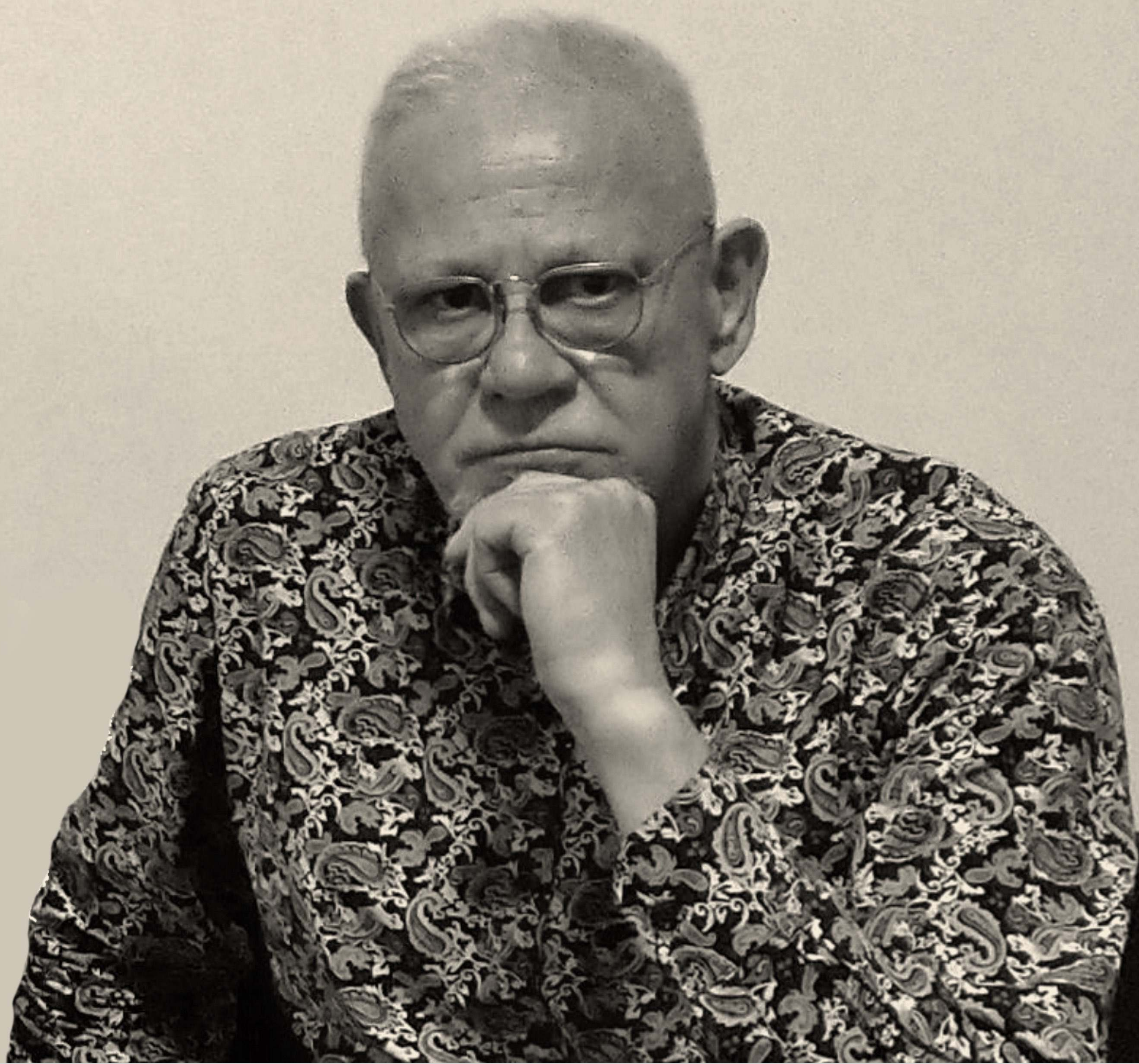
AZ ÜVEGHEGYEN TÚL

az üveghegyen túl
Óperencia partjainál
remélte megtalálni
dúlt napjainak
lecsendesítő nyugalmat

arcát vajfényű
langymeleg homokba
temette
hős vitézek
korok foszlatta énekeiben
gyönyörködött

Óperencia hullámai
mint selyemszalagok
simultak egymásra szerelmesen
madarak vitorláztak
tintacseppként
az ó-arany égen
és ott állt az Igazság
alig egy karnyújtásnyira
tőle kicsit jobbra
meztelen

Grencsó István

432 hertz,
Verdi számára a mérték.
Ehhez a rezgéshez hangoltatta a hangszereket.
Elfogadó és elutasító vélemények vannak.
Az érzékelés, a tapasztalat számít.

Dukay Barnabás

éjezüst fényhang. míg a fül lát, a szem hall, ősmúlt borong át.

Dukay Barnabás

KLAVINS
Piano Manufaktúra Kft.

The Una Corda M189 is a limited release

Only five pianos of its kind will ever be built!

One string per note – una corda principle.

Open body design, no cabinet.

Double-layer soundboard of selected, solid mountain spruce, rib-less.

Active soundboard surface 1,748 m². Tone modulator (various material strips)

Steel frame. 88 key range (A2 to c5). Lowest bass string 1418 mm

Height: 189cm (206cm w/ legs & wheels). Width: 220cm

Depth: 70cm (100cm w / legs & wheels)

Weight – approx. 550 kg

David Klavins

<https://www.klavins-pianos.com/products/una-corda-m189/>

GDHK

"WHEN DAWN ..." Amikor a hajnal...

Live recording at the **SuperSize Recording Studio**,

Hungary, **14th February, 2020**

Piano: **Klavins Una Corda M189**

Piano technician: **David Klavins**

Balance and recording engineers: **András Makay, Dexter, Gábor Halász**

Mastering engineer: **Tom Caulfield**

My Reel Club DSD Production: **Ferenc Koscsó**

Grafika: **Muzsnay Ákos**

Photo: **Attila Horváth, Róbert Tóth, Béla Gábor**

Design: **HRZ**

Recorded audio formats:

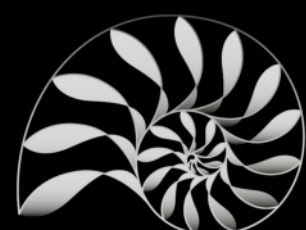
8 channel **Native DSD 256**, Piramix, Merging Hapi

Producer: **Róbert Zoltán Hunka**

©2020 **HUNNIA RECORDS & FILM PRODUCTION**

www.hunniarecords.com

MRC2017

ADYTON
MŰVÉSZETI
ALAPÍTVÁNY

MY REEL CLUB

<http://myreel.club/Home.html>

POWERED BY:

Hunnia Records & Film Production

SuperSize Recording Studio

Merging Technologies

Wireworld Cable Technology

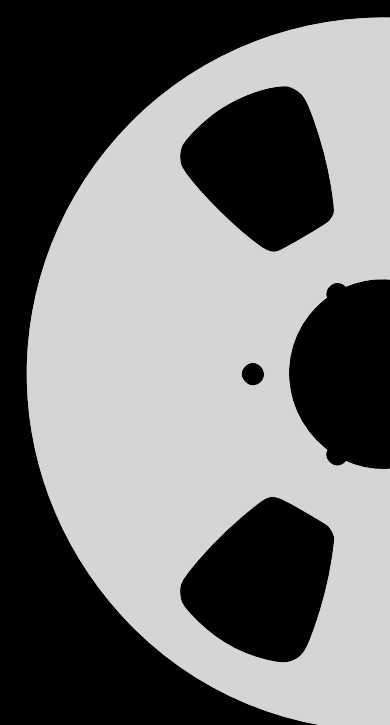
Klavins Piano Manufaktura

Adyton Art Fundation

DPA Masters Club

bluesound
studio II stage II cinema

MY REEL CLUB